

likovni izlog

Prepuštanje mašti

Ljerka Zingerlin: Odlazak, 1987, pastel, olovka

Kad je Ljerka Zingerlin (1943) pocela izlagati, a bilo je to 1969, u spektar raznovrsnih pristupa usla su i dva dijametralno oprečna pravca. Na jednoj strani konceptualistička umjetnost, na drugoj hiperrealizam. Iz udaljenosti osamdesetih godina prosudujemo da je slikaricin start obilježen srednjim putem. Ona je, naime, posegnula za ostrom vizijom drugog i mentalnom naznakom prvog, a da ni jedan od njih nije zadobio prevagu. Njezin je rad nudio širok splet iskaza da bi stao u standardnu pregradu sistematizacije, a to se preljevanje značenja i načina nastavilo do danas.

Puno i prazno, veristički detalj i nebojena podloga papira, nabacen obris ili nadorecena dionica, narativno razvijeni crtež — eto osnove koja kao da pociva u predjelima nadrealnog. Toliko je u Ljerke Zingerlin isprepletenih niti arhitekture i biljnog carstva, odjece, faune, drvenih kotaca, figura i inih realija da se crtež te zagrebacke umjetnice doimlje poput govora neke psihografije, utonule u cvrsto zatvoren prostor zadubljivanja u zbilju i prepustanja mašti. U tako nadrealno ugodenom kolopletu, u kojem iscitavamo zakucaste tokove sjećanja i želja, znatno mjesto pripada povijesti slikanja.

Zingerlin ovih dana izlaze u Galeriji „A“ u Zagrebu. Postavila je petnaestak crteža u pastelu i olovci koje je narisala u posljednje tri godine.

Tragom Stancica i minimalizma

I Vladimir Polić (1935) je u sedamdesetim godinama, slično kao i Ljerka Zingerlin, bio pod utjecajem hiperrealizma, ali se razvio na drukčiji način. Bolje receno: kretao se tragom Miljenka Stancica. Medutim, tu postavku ne treba shvatiti kao oponašanje povjerenih majstorskih predložaka, nego kao ohrabrenje da ostvari vidčenje slične varijante. U meditativnim smedilima sceničnih interijera začimlje se slika nostalgije i snatrenja, kao i kod Stancica, ali, dakako, u njemu svojstvenim parametrima. Nasuprot tome, Polić je posegnuo i za nekim minimalističkim transkripcijama. Ogoljevši svoje ranije slike prozora na trake, naslikao je triptih prozora u maniri „tvrđog ruba“.

U Atelieru „VB“ u Sesvetama Polić je izložio oba niza: i ciklus a la Stancić i ciklus a la hard edge. Ulja mu i pasteli djeluju odijeljeno u problematiki, ali ih povezuje proces sazimanja u formi i široko oslikavanje plohe. Može se očekivati da će proces teći dalje, možda sve do napuštanja jednog od posvojenih polja slikanja, ili čak stapanja ciklusa u cjelinu sasvim nove sinteze.

Nova ekspresivnost

I zagrebacka slikarica Gordana Jurčić, koja izlaze u Studiju galerije „Forum“ u Zagrebu, posla je poput mnogih mladih u susret ekspresionizmu — pridružila se već razgranatoj obitelji nove ekspresivnosti kao najsigurnijem pribjezištu obnovljene stafelajne slike u ekstaticnom saopćavanju uzbuđenja.

Za razliku od nekih generacijskih kolega ona ne presize za egzoticnim ili onostranim. Nju nosi ritam svakodnevice, a u toj običnosti susreta najradije zagleda u ljudski lik, koji oslikava jednostavnim plošnim nanosima. Njene temperature nose obilježje brzog zapisa u jakim srazovima kromatike.

JOSIP ŠKUNCA